

dringsforslag er ingenlunde Udtryk for, at der indenfor Udvalget har været Ønske om en gennemgribende Ændring af Lovforslaget, men det betyder heller ikke, at man har stillet Ændringsforslag paa alle de Omraader, som indenfor Udvalget har været Genstand for Overvejelse. Der har saaledes fra en Side indenfor Udvalget været megen Betænkelighed ved at fremme dette Lovforslag til endelig Vedtagelse i Rigsdagen uden at drage Omsorg for gennem særlige Bestemmelser at sikre sig Skovenes Bevarelse og dansk Skovbrugs Trivsel ogsaa i Fremtiden. Man har dog ikke villet stille Ændringsforslag, som fastsatte bestemte Regler med Hensyn til Skovningens Omfang, idet man er paa det rene med, at saadanne Bestemmelser og Regler neppe vilde kunne udføres saaledes, at man derigennem fik Sikkerhed for, at man ikke her og der, hvor Skovning i meget stort Omfang er mulig, uden at Skoven forstlig tager afgørende Skade, hindrede Skovning i det Omfang, som der nu aabnes Mulighed for, medens man paa den anden Side ikke fik Vished for gennem saadanne Bestemmelser at hindre en for stærk Skovning i saadanne Skove, som kun taaler forholdsviis svag Hugst. Man har i saa Henseende imidlertid stølet paa, at baade den højtærede Ministers Tilsagn om at tage alt skønsomt Hensyn ved Normering af Skovning og den Sikkerhed, der gennem visse Bestemmelser i Lovforslaget — Bestemmelserne i Ændringsforslagene Nr. 1, 2, 3 og 11 —, ved hvilke Nævnets forstkyndige Medlemmers betydende Indflydelse paa Spørgsmaal af den Art sikres, skabtes den ønskelige og fornødne Vished for, at Skovenes Fremtid ikke i betænkelig Grad generes af den Skovning, som nu vil finde Sted. Ligeledes har Udvalget overvejet, hvorledes man skulde komme ind paa en Ordning af Transportvæsenet, saaledes at det bliver muligt at føre det producerede Brændsel fra Produktionsstederne til de Egne, hvor man har Brug for det, og man har indenfor Udvalget heller ikke været blind for, at der i saa Henseende i den kommende Tid vil blive stillet ret betydelige Krav til vort Jernbaneanen, saavel til Statens som det private. Men ogsaa der haaber man paa, at man fra Administrationens Side vil have et aabent

Øje for Nødvendigheden af at stille fornødent Materiel til Disposition, og at det ogsaa skal lykkes at faa Fordelingen af Brændselet — og den Maade, hvorpaa den sker, er jo en Sag af meget stor Betydning — saaledes formet, at Brændselet ikke i unødigt Grad fordyres for Befolkningen i brændselsfattige Egne.

En Række af Ændringsforslagene indføjer efter Ordet „Ejer“ Ordet „Bruger“. Paa enkelte Steder har man ved Behandlingen af Lovforslaget i det høje Folketing efter Ordet „Ejer“ indført Ordene: „eller Bruger“ eller: „og Bruger“. Men en Række Steder har man paa Grund af de komplicerede Forhold, det praktiske Liv, navnlig paa dette Omraade, frembyder mellem Ejer og Bruger, fundet det fornødent, at en saadan Tilføjelse finder Sted. Og Meningen dermed er altsaa den, at man efter Nævnets Skøn og Taksationskommissionens Skøn i hvert enkelt Tilfælde maa afgøre, om det er Ejer eller Bruger eller maaske begge, man skal søge Forhandling med og tilkalde til Møde ved disse Spørgsmaals Afgørelse. I øvrigt har man ved flere af Ændringsforslagene søgt at paase, at man ikke ved Bestemmelser i Loven gik Ejerens eller Brugerens Interesser mere nær, end Forholdenes alvorlige Karakter nødvendiggør. I saa Henseende skal jeg pege paa Ændringsforslagene Nr. 20 og 28. Ændringsforslag Nr. 28 tilsigter at fastsætte en højeste Grænse for den Tid, indenfor hvilken et eksproprieret Skovareal, som Ejeren ønsker tilbageleveret, skal kunne forblive i Statens Haand. Det er fastsat, at denne Tid ikke maa strække sig udover 2 Aar efter Lovens Ophør. Ved Fastsættelsen af denne Frist er der sikkert draget Omsorg for, at Arbejderne i Skoven kan være fuldstændigt afsluttede, før Tilbageleveringen finder Sted. Ligeledes har man — det er ved Ændringsforslag Nr. 20 — søgt at sikre sig, at det ikke blot er Ejere af eksproprierede Arealer, men ogsaa Ejere eller Brugere af eksproprierede Brændselsmaterialier, der har Ret til at fordre sig tilkaldt til de Møder, der indvarsles af Taksationskommissionens Formand.

De Paragraffer, der i største Grad har givet Anledning til Udvalgets Overvejelser, er naturligvis §§ 11 og 12. Hvad § 11